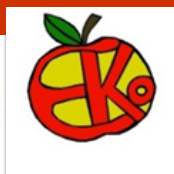

VENCLJEVE NOVICE

Glasiilo učencev OŠ Venclja Perka

ŠTEVILKA 11, DECEMBER 2017

NAŠE JESENSKE DOGODIVŠČINE

POLETNA ŠOLA V NARAVI

Na poletno šolo v naravi smo odšli na Debeli Rtič. Žal je bil letošnji september deževen in hladen, zato se v morju sploh nismo mogli kopati.

Smo pa kljub temu vsak dan veliko plavali v notranjem bazenu. Vsak dan smo plavali po dve uri in se kar dobro utrudili. Če je le bilo zunaj suho vreme, smo bili

na svežem zraku in raziskovali okolico. Odšli smo v gozd, ki se je imenoval Čarobni gozdiček in je bil zelo lep, tih in prijeten. Tam smo imeli različne delavnice. Ob večerih smo gledali film, plesali, igrali igre, imeli športni kviz, lov na zaklad in še veliko drugih zabavnih stvari. Prišla je tudi vrtnarka, ki nam je pokazala zelo zanimive rastline. Stanovali

smo v obnovljenem mladinskem domu.

Zelo mi je bila všeč tudi hrana.

Poletna šola v naravi mi je bila zelo všeč.

GAL AMBROŽ, 5. B

Novo šolsko leto. 5. razred. Komaj se je začela šola, že smo se veselili podaljšanih počitnic. Odšli smo v šolo v naravi na Debeli rtič.

Vikend pred odhodom sva z mami skupaj spakirala in na list papirja napisala vse, kar sem vzel s seboj. Ta list mi na koncu pomaga, da česa ne pozabim in vse stvari prinesem domov.

11. september - ponedeljek. Zjutraj sem se zbudil zelo zgodaj, čeprav je bil odhod šele ob devetih. Vedno, ko gremo kam s šolo, se zelo veselim. Mami me je peljala pred šolo, poslovila sva se in avtobus nas je odpeljal novim dogodivščinam naproti. Ko smo prispeli na Debeli rtič, smo odšli v dom Rakovica. Tu smo v sobe odnesli svojo prtljago. Že v šoli smo naredili sezname, kdo je s kom v sobi, nato pa smo odšli na testno plavanje. Testno plavanje je zato, da učitelji vidijo, kako kdo plava

in nas lažje razvrstijo v plavalne skupine. Jaz sem bil v skupini učitelja Slavka. Popoldan smo imeli čas, da se razpakiramo.

V torek smo po zajtrku odšli plavat. Bilo je super. Plavali smo v bližnjem bazenu z morsko vodo. Kar malce utrujeni smo se vrnili v dom. Po kosilu in krajšem počitku smo imeli različne dejavnosti. Jaz sem šel na ples in sprehod z vrtnarko. Izvedel sem veliko zanimivih stvari o rastlinah na Primorskem. Seveda smo tudi popoldan imeli plavanje. Po večerji samo imeli prost večer.

Ugotovil sem, da čas res hitro beži, saj smo že na polovici šole v naravi. Sreda je bila zelo podobna prejšnjemu dnevu. Plavanje, hrana, dejavnosti ... Mislim, da sem bil konec dneva še bolj utrujen. Voda utruji človeka, kajne?

Četrtek. Zame najbolj zabaven dan. Po zajtrku smo, kot po navadi, odšli na bazen. Ta dan smo imeli zelo zanimivo popoldansko dejavnost. Iskanje skritega zaklada. Moja skupina je osvojila največ točk. Bili smo zelo veseli. Zaklad, ki smo ga skozi različne naloge na koncu našli, so bile sladke lizike. Po večerji nismo šli spat, ampak smo imeli ples. Vsi smo se lepo oblekli in uredili. Najprej smo v parih plesali angleški valček, potem pa imeli pravi disko. Ob devetih so športni navdušenci lahko odšli v dom Martinčkov, kjer so si ogledali košarkarsko tekmo med Slovenijo in Španijo. Ta dan je imela moja babi rojstni dan in učiteljica mi je posodila telefon, da sem ji lahko voščil vse najboljše.

Prišel je petek, dan odhoda. Zjutraj smo še na hitro odšli na bazen. Imeli smo prosto plavanje. V domu smo vse spakirali in odšli proti domu.

Teden za nami je bil naporen. Bil pa je tudi zelo zabaven in zanimiv. Vsekakor pa je bil teden zelo prekratek. Čeprav nam je vreme zelo ponagajalo, je bilo lepo. Zelo mi je bilo všeč, saj se rad učim kaj novega, zraven pa zabavam s svojimi prijatelji. Želim si da bi bilo takšnih izletov še več.

ŽAN VRANKAR SVENŠEK, 5. B

8 KROGOV ODLIČNOSTI

V petek smo imeli kulturni dan na temo osem krogov odličnosti. Najprej

smo se razdelili v skupine. Bilo je pet skupin.

Ko smo bili v skupinah smo si ogledali fotografije Steva Jobsa, Marka Zuckerberga, Tine Maze, Petra Prevca in Filipa Flisarja.

V skupinah smo odgovarjali na razna vprašanja. Najbolj smo se zabavali pri krogu fleksibilnosti. Izbrali smo enega izmed učencev in ga poslali ven iz razreda. To so naredile vse skupine. V naši skupini sem bil to jaz. Učiteljica nam je dala nalogo, da moramo s pantomimo svoji skupini pokazati naj iz lončka, lepila in

papirja naredijo tako gnezdo, da se jajce v njem ne bo razbilo, ko ga vržemo na tla. Druga naloga je bila, da moramo zgraditi čim večji stolp iz papirja. Naša skupina je naredila največji stolp. Bili smo veseli. Na koncu nam je uspelo opraviti pet krogov od skupno osmih

krogov odličnosti. Ko smo vse pospravili, nam je učiteljica za nagrado pripravila film. V tem dnevu mi je bil najbolj všeč krog, v katerem smo s pantomimo dajali navodila za sestavljanje gnezda. Bil je lep zaključek tedna.

OSKAR GAŠPERIN, 5. B

RASTEM S KNJIGO 2017

V oktobru smo se z učiteljico za slovenščino in knjižničarko odpravili v knjižnico Domžale na dogodek Rastem s knjigo. Najprej smo si ogledali računalniško predstavitev, nato pa sta nam knjižničarki razkazali knjižnico. Na koncu smo dobili še svoje knjige, ter se odpravili nazaj v šolo, kjer smo dobili nekaj učnih listov.

Dobili smo knjigo avtorja Mihe Mazzinija: Zvezde vabijo. V tej knjigi se punči Kaja in Ana srečata, ter postaneta najboljši prijateljici. Prijavita se na pevsko avdicijo. Nekega dne pa sta se na smrt skregali. Kaja je zapadla v jok in slabo voljo, ki se ji je vlekla nekaj dni. Ana in Kajin brat Simon

se odločita preveriti, kaj se dogaja z njo. Ugotovila sta, da ji je slabo voljo povzročil njen virtualni fant Robert. Rekel ji je tudi, da poje zanič. Ana in Simon sta ugotovila, da je Robert Simonov prijatelj Peter. Kajo seznanita s tem in ona zapoje na TV avdiciji. Vsi so očarani nad njenim prelepim glasom. Peter in Kaja se zaljubita in vsi problemi so se končno razrešili.

Knjiga mi je bila zelo všeč, ker opisuje najstnike v današnjem času in njihove probleme. Knjiga ni bila takšna, da bi mi ob njej postalo dolgčas. Problemi so se prepletali iz enega v drugega. Stvari so se odvijale dokaj hitro, zato sem moral biti pazljiv na vsako piko,

vejico, klicaj... Junaki so bili zelo podobni nam. Knjigo bi vsakemu priporočil v branje saj me je navdušila in tudi kaj naučila.

Najbolj podobna mi je bila Ana, ker ima podoben karakter in značilnosti kot jaz. Pomagala je prijateljici in se tudi kdaj zlagala samo zato, da bi ji pomagala. Zdi se mi, da se zelo rada druži z ostalimi, tako kot jaz.

Dogodek Rastem s knjigo je bil zelo zabaven. Knjiga, ki smo jo dobili, pa še bolj. Škoda, da se izvede le v sedmem razredu, saj bi z veseljem prebral še kakšno tovrstno knjigo.

PAVEL TROJER, 7. B

Knjiga Zvezde vabijo pripoveduje o najstnici Kaji, ki ima veliko problemov. Pri tem ji pomaga najboljša prijateljica Ana. Začelo se je nekega dne, ko se je Ana znašla s težavnimi fanti. Rešila jo je Kaja in takrat sta postali prijateljici. Veliko sta se pogovarjali in si zaupali. Kaja je Ani povedala, da ima skoraj fanta. Roberta. A z njim se ni še nikoli srečala, saj je bil hudo poškodovan in ni hotel, da ga kdo vidi. Kljub temu je bila Kaja srečna. Imela je tudi mnogo talentov, kot na primer petje. Skupaj sta se prijavi na televizijsko oddajo Zvezde vabijo. Ana je pela zelo dobro in ponosna je bila nase. Nekega dne sta se skregali. Ana je želela najti rešitev za njun prepir, in sicer tako, da je združila Roberta in Kajo. Pomagal

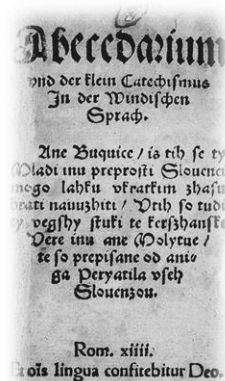
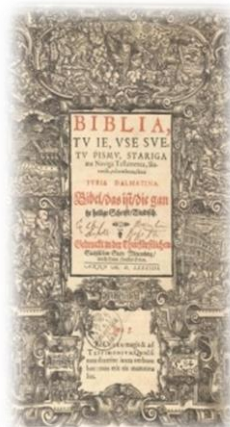
ji je tudi Kajin brat Simon. Kmalu sta ugotovila, da je Robert v bistvu Peter. Bil je važen, saj je želel Kajino pozornost. Nanj je bila zelo jezna, a kmalu je bila že boljše. Bližal se je še en nastop v oddaji Zvezde vabijo. Peli sta odlično, a žal se nista uvrstili naprej. Prišel je Peter. Ana, Simon in drugi so ju pustili pri miru. Knjiga mi je bila zelo všeč. Bila je zanimiva vsebina, dobri zapleti, a na koncu se je vse lepo izšlo. Z veseljem bi jo prebrala še enkrat. In če bi obstajal film, bi si ga takoj ogledala. To knjigo priporočam vsem.

Najbolj mi je podobna Ana. Tudi jaz bi pomagala najboljši prijateljici. Ko sem brala knjigo, sem spoznala kako sva si podobni.

Ta knjiga je res naredila vtis name in stavim, da tudi na druge.

ŽIVA MAROLT, 7. B

OB DNEVU REFORMACIJE

ZAPISANA BESEDA OSTANE ZA VEDNO

Pisalo se je leto 1508. V majhni vasici, Rašici na Slovenskem, se je rodil človek, ki bo ustvaril slovenski knjižni jezik in tudi prvi slovenski knjigi. Da pa bi to razumeli, bom najprej pojasnil zgodovino jezika in se postopoma vrnil k reformaciji.

Pismenstvo je obdobje od 10. do prve polovice 16. stoletja. V tistem času so ljudje pisali še na roke in največkrat se je to pisalo v samostanih, saj so bili ljudje, ki so v samostanih prebivali, izobraženi. Najbolj znana besedila so bila Brižinski spomeniki, ki so bili napisani okoli leta 1000, nato pa Rateški in Stiški rokopis, ki sta bila napisana v 13. in 15. stoletju. Besedila so govorila o cerkvi in veri. Ti rokopisi in spomeniki so dokaz živosti slovenskega jezika v takratnem času.

Preden pa začnem govoriti o reformaciji, pa bi povedal še nekaj o ljudskem slovstvu. V tem obdobju so se pravljice, bajke, pesmi in izštevanka prenašale iz roda v rod, od ust do ust. Besedila niso bila napisana in avtor ni bil znan.

Posebna značilnost je, da je vse izhajalo iz zrna resnice, vsak pripovedovalec pa je malo priredil zgodbo, bodisi da bi bila bolj zanimiva bodisi ker se je ni dobro zapomnil. Vendar je vse izhajalo iz resničnih dogodkov. Jezik je bil večinoma star in arhaičen. Teh zgodb dolga stoletja nihče ni zapisal, dokler ni na svet prišel zelo pomemben razsvetljenec Valentin Vodnik in še mnogi drugi, ki so se odločili, da bodo te zgodbe napisali.

Reformacija ali protestantizem je obdobje po pismenstvu. Začelo se je 31. oktobra leta 1517, ko je Martin Luther na neko cerkev v Nemčiji pribi 95 tez, v katerih je obtoževal cerkev. V tezah je opisal vse napake cerkve, med drugim tudi odpustke in krivoverno učenje neizobraženih ljudi. Zato smo tudi sedaj, leta 2017, 31. oktobra praznovali 500 let reformacije. Martin Luther pa je ustvaril novo vero znotraj krščanstva, imenovano protestantizem.

Najpomembnejši reformator in protestant na Slovenskem pa je bil Primož Trubar. Kot sem že omenil na začetku, je

ustvaril prvi dve slovenski knjigi. Imel je idejo, da bi Slovenci imeli skupni knjižni jezik. Bil je duhovnik, ki je pričal in učil, vendar ni hotel umreti le kot duhovnik. Leta 1550 je izdal prvo knjigo, Katekizem. V tistem času pa je bilo veliko Slovencev nepismenih, zato se je odločil, da bo napisal še Abecednik. Prišel pa je do naslednje ovire: kakšen skupni, knjižni jezik naj ustvari, da bi ga razumeli vsi ljudje, namreč na Slovenskem je bilo takrat veliko narečij. Odločil se je za osrednji slovenski govor. Še istega leta je ustvaril knjigo Abecednik. Do takrat smo Slovenci že imeli svoj jezik, vendar ne knjižnega in Trubar ga je ustvaril iz silne ljubezni do domovine, kljub zatiranju in prepovedi cerkve. Trubarjeva dela imajo tudi dandanes posledice; današnji slovenski knjižni jezik temelji na osrednji slovenščini, tako kot jo je postavil Primož Trubar približno 500 let nazaj.

Čeprav je Primož najpomembnejši slovenski reformator, ne smemo pozabiti tudi na druge. Eden izmed njih je Adam Bohorič,

ki je ustvaril pisavo oziroma črkopis bohoričico in prvo slovensko slovnico, sicer v latinščini, Zimske urice, leta 1584. Tretji pomembni slovenski reformator je Jurij Dalmatin, ki je rešil pomembno vprašanje v zvezi z Biblijo. Prevedel je Sveto pismo v slovenščino, da bi ljudje lahko brali Biblijo v svojem jeziku. Trubar, Dalmatin, Bohorič in mnogi drugi so za nas ustvarili knjižno slovenščino. To so storili iz velike ljubezni za

svoj narod, imeli so hrabrost se zoperstaviti cerkvi, kljub zatiranju in požiganju knjig. Brez teh ljudi morda danes ne bi imeli knjižne slovenščine kot državni jezik.

Naš jezik se je razvijal in razvijal, od pismenstva do reformacije in nato protireformacije na čelu s škofom Tomažem Hrenom, pa skozi mnoga obdobja do sedanjosti. Jezik se je spremenil, imel je tudi svoje vzpone in padce. Danes

ponosno govorim slovenščino, ki je za mnoge materni jezik, za druge jezik okolja in tudi državni jezik ter uradni jezik Republike Slovenije. Slovenščina ima danes že več kot dva milijona govorcev in menim, da je lahko sleherni Slovenec ponosen na pisano zgodovino, zapletenost ter lepoto svojega jezika.

ALJOŠA BIRK

Lenega čaka strgan rokav, palca beraška, prazen bokal ...

Slovinci imamo vse, kar potrebujemo za življenje. Živimo v dobrih razmerah, a se tega sploh ne zavedamo.

Smo pesimistični in mislimo, da bi lahko živeli mnogo boljše življenje, jaz pa mislim, da smo samo leni.

Mislimo, da bomo brez dela dobili vse, kar bomo želeli. Ne da se nam hoditi v šolo in službo, ljudje drugje po svetu pa bi naredili vse, da

bi bili na našem mestu. Da bi se njihovi otroci šolali in kasneje poiskali službo. Mi pa to lahko, vendar se nam ne da.

Pri pouku smo obravnavali pesem Dramilo ali Pesem na moje rojake.

Pesem govori o Slovencu, ki ima vse, kar potrebuje za življenje, samo če ne bo len, saj ga bo v tem primeru doletela revščina.

Namenjena je Slovencem, saj jih je z njo želel spodbuditi k temu, da bi bili bolj optimistični, da bi bolj verjeli sami vase, bili boljše volje in prijazni drug do drugega, saj bi predvsem bolj cenili to, kar imajo, in to, kar so.

LEJA ŽAJDELA

Za vsako stvar je treba trdo delati. Treba je redno hoditi na treninge, če si v športu, na primer. V šoli je treba poslušati in biti zbran.

Doma moraš pomagati pri hišnih opravilih. Seveda nič ni narobe, če se kdaj uležeš in zaspiš, če pa to delaš neprestano, pa lahko na lepo življenje pozabiš. Treba je trdo delati in si nekaj zaslužiti. Z vseh pogledov je tako. Danes ali včasih: če nekdo npr. ni delaven, lahko podeduje firmo ali premoženje od sorodnikov. Tudi v starih časih je bilo tako. Ko so nekateri za očeta imeli kralja in so se v življenju potuhnili. Za trdo delo je treba imeti tudi motivacijo.

Mene v športu motivira to, da bi nekega dne oblekel dres kakšnega evropskega velikana in posledično tudi branil barve Slovenije. Vsak trening poskušam vaje delati stoodstotno, kar pa mi vedno tudi ne uspe. V glavi imam misel, ki me žene na treningu: "Pain is temporary." Skušal bom trenirati še več kot do sedaj in s trdim delom upam, da se mi to povrne. Tako je bilo tudi v starih časih. Veliko so delali na polju in to se jim je vrnilo tako, da so imeli za jesti in za piti ter oblačila.

NIK MAKOVEC

Če včasih nisi zaslužil dovolj, si bil pač lačen. Kako pa je danes? Včasih so delali po cele dneve in pomagali so celo otroci, da so lahko jedli. Danes nekateri pravično delajo, drugi pa lepo ležijo doma in živijo od socialnih sredstev. Nekateri »iščejo« službo, a jim ne uspe. Po navadi je to le izgovor, saj je delovnih mest dovolj.

Pravijo, da brez dela ni jela. No, to je držalo včasih. Danes veliko ljudi ne dela nič, a še vseeno preživi. Večina zgodb, ki jih slišimo po radiu ali televiziji, je verjetno izmišljenih, saj tisti, ki res nimajo denarja, tega ne povedo ali vsaj ne obešajo na veliki zvon.

V današnjem svetu je res težko povedati, kaj revščina je. Meni se zdi, da si reven takrat, ko nimaš niti enega toplega obroka na dan, obleke in strehe nad glavo. Vsakdo je lahko reven, če misli, da je. Nekateri lahko preživijo z slabo plačo, a so vseeno zadovoljni.

Ja, ljudje smo zelo čudne živali. Vedno hočemo več in več, dokler se nekaj ne zalomi.

VID POTOČAN

Nekoč je bilo zelo malo lenih ljudi, danes pa je skoraj vsak tretji človek len. Ljudje včasih, če niso delali, niso daleč prišli, saj niso imeli hrane in so bili lačni. Tudi otroci niso bili leni, saj so morali pomagati staršem in niso imeli izbire.

Danes pa otroci skoraj nič več ne pomagajo, saj večino časa preživijo na telefonu, pred televizijo ali na računalniku. Ljudje, ki so danes leni, živijo normalno življenje, včasih pa so bili taki ljudje revni in niso imeli niti za kruh. Včasih so skoraj vsi ljudje spoštovali to, kar imajo, danes pa tega ne vidijo več. Tudi pri željah je tako. Danes otroci nič ne delajo, pa vseeno dobijo to kar želijo, včasih pa so otroci morali garati, da so dobili kos kruha. Včasih so ljudje garali pri sosedu, nato pa prišli domov in spet garali. Danes pa se ljudje, ko pridejo iz službe, takoj spočijejo. Otroci v šolah niso bili tako leni

kot mi, nihče se ni pogovarjal in ko so prišli domov, so takoj šli pomagat na polje, v hlev, k mami ali očetu.

To, kar pravi Valentin Vodnik: »Lenega čaka, strgan rokav, palca beraška, prazen bokal«, danes ne drži več, ker ni več toliko delavnih ljudi, kot včasih in lenega danes nič ne čaka, saj bo še naprej živel normalno življenje. Če potrebuješ, hrano greš lahko v trgovino, za pospravljanje hiše lahko koga tudi najameš. Včasih pa to ni bilo tako. Hiša in dvorišče sta bila urejena, v hlevu so bile živali, ki so jih otroci peljali na pašo pred šolo, po šoli in jih tudi pazili, da ne bi pobegnile. No, včasih si ljudje niso mogli privoščiti lenobe in so bili veliko več delavni kot danes.

PIJA CVIJANOVIĆ

ASTRONOMSKI VEČER V 8. RAZREDU

